

kun de, der betaler direkte Skat til Staten af Formue eller Indtægt, kan blive Vælgere til Landstinget, naar de alle ved, at enhver Mand her i Landet dog betaler Skat til Staten paa indirekte Maade, naar han ikke kan bære et Sæt Tøj eller bruge et Stykke Værktøj eller købe et Frimærke eller drikke et Glas Øl uden at betale Afgift til Staten; ja, end ikke den fattigste Arbejdsmand kan en Markedsdag besøge et Biografteater paa den billigste Plads, uden at den højtærede Finansminister tager ham i Nakken! Naar alt er skattelagt her i Landet, vil det være ret urimeligt, om man virkelig vilde gøre det Krav gældende, at kun naar man betaler sin Skatteydelse i den bestemte Form af rede Penge, vil man være berettiget til at være Landstingsvælger. Men Kronen paa det hele er for mig det, at Højre virkelig i samme Forfatningsudkast har opstillet noget saadant som, at der til Lov om Statskatter for Fremtiden skal være kvalificeret Majoritet i de to Ting, og at ved Finanslovenighed skal det Ting, hvor Vedtagelsen sker med størst Flertal, være det, som afgør Sagen. Det vil jo praktisk sige, at hvis der er et Ministerium, et Venstreministerium, som sidder i Folketinget med $\frac{2}{3}$ af Folketingets Stemmer, vil det ikke kunne komme op imod et Landstings Højreparti, der tæller en 40 Stemmer; og dette Parti vil paa alle Punkter paa Finansloven kunne sætte sin Villie gennem, hvis det vil. Det vil, rent politisk og historisk set, sige, at hele den Kamp, der er ført her i Landet for Folketingsparlamentarismen, for Folketingets Herredømme over Finansloven, for Skattebevillingsretten, udslettes med et eneste Pennestrøg. Det minder mig virkelig om gamle Dage, da den daværende Konseilspræsident Estrup i den kortvarige Samling 1885--86 foreslog et Finanslovs-lotteri, som vi kaldte det, hvor Sagernes Afgørelse skulde ske paa en lignende Vis. Jeg kan forstaa, at man fra et Udvalg eller et Parti, hvor det 4de kongevalgte Medlems (Estrup) Tanker har været ledende, kommer til et Forslag, der er saa fuldkomment uigennemførligt her i Rigsdagen. Men jeg forstaa mindre, hvorledes den ærede sidste Taler (Frijs), som førte Ordet paa de Frikonservatives Vegne, kan være med hertil.

Det ærede Medlem har jo, som bekendt, ført en meget maalbevidst og resolut Politik i de sidste Aar, og det ærede Medlem omtalte ogsaa, at han deraf havde haft adskillige gode Resultater. Det var

en Politik, der delvis var rettet mod det gamle Højre, og som ogsaa vakte det gamle Højres Uvillie. Dens Princip, synes jeg, var dette: Indrømmelse af Folketingsflertallets Magtret og derfor Hævdelse af Nødvendigheden af en Forhandling med Folketingsflertallet paa det af Folketinget givne Grundlag, og da det ærede Medlem meget nøje vidste, hvad han vilde, og da han kendte sin Magts Begrænsning, opnaaede han altsaa Resultater, som han med Rette kan være stolt af paa sin Politiks Vegne. Det ærede Medlem sigtede skønsmøt og ramte saa i Pletten, men nu synes det mig, at en saa vældig Jægersmand vil jage to Harer paa een Gang — eller hvis denne Lignelse er for simpel, saa to Løver paa een Gang, thi han fastholder sin Politik, men samtidig gaar han over til Højre og lader sig opluse af den gamle, brølede Højreløve. Naar det ærede Medlem ikke vil svigte sin Politik i dette vigtige Øjeblik, som ogsaa han mener er af ganske afgørende Betydning for Land og Folk, saa maa han forhandle paa det af Folketinget givne Grundlag, thi det har været hans Politik, forekommer det mig, lige indtil i Dag, og han kan da umulig tro og tror heller ikke, at dette Ministerium er blevet revolutionært, at det er en Danton, der sidder som Konseilspræsident, eller at Finansministeren skulde være en grusom og doktrinær Robespierre. Nej, det ærede Medlem kan heller ikke lade sig skræmme af, at der i Folketinget har sluttet sig andre Partier til det nuværende Regeringsparti, thi der er ikke store Forskelle og Kløfter i vort Samfund. Overgangene er saa smaa: Der begyndes med Lensbesiddere, og saa kommer Godsejere, Proprietærer, Storbønder, Gaardmænd, tilsidst Husmænd og Landarbejdere. Og Forskellen udslettes ogsaa paa samme Maade i Politik: Man begynder med yderste Højre, gaar til det moderate Højre, til Frikonservative, til de mere venstre-agtige Frikonservative indenfor den lille Gruppe, til de Gammelmoderate, til de yngre Moderate, til nogle vist Radikal-moderate, til Radikale, Socialradikale og Socialdemokrater. Der er en Overgang, en Gliden mellem disse Partier, Forskellene er ikke saa store her til Lands, og hvad Anarkismen angaar, plejer den ikke at komme længere end til en knust Sporvognsrude. Men naar dette er Tilfældet, og det ærede Medlem er altfor overlegen til ikke at kunne se det, at Samfundskløften ikke er stor, saa fore-